

## A Lleida (per Cap d'Any)

Me demaneu que estigui amb vosaltres en esperit aquest Cap d'Any. Prou, de molt bona gana. Jo crec que hauríem de conuiuïre seguidament uns amb altres, per a mantenir ben viu el foc de l'amor a Catalunya que amb la separació i l'allunyament, minva i s' esmorteïx. Perquè, quina altra cosa és la Catalunya viventa sinó nosaltres mateixos amb tot el passat i tot l'esdevenidor que portem a dintre? I doncs, ¿com podrà viure aquell amor si nosaltres no ens tractem i no ens avivem uns amb altres la flama? Teniu un gran foc de llenya, mes si escampeu els tions morirà de seguida en cada un la flama: ajunteu-los de nou i tots cremant, i el foc torna a ser gran. I els tions bé eren sempre els mateixos. Doncs nosaltres ajuntem-nos sovint, estem sempre junts en esperit almenys, i hi haurà Catalunya: ens tornem a separar i Catalunya mor, perquè l' amor perd son aliment: la presència. Doncs que us sigui bo qualsevulla motiu per estar junts: el Cap d'Any i la Quaresma, i la Pasqua, el naixement o la mort, la tristesa o l'alegria: el fet és que l'amor visca. I havent-hi amor no cal res més; no cal deliberar per lo que hem de fer o hem de deixar. Es ben veritat allò de Sant Agustí: "Aima i fes lo que vulgues". Aimem a Catalunya i no podrem errar. Pau o guerra, rigor i dolçura, cordura i follia, amb amor tot és encert, tot es eficàcia, tot és victòria. Quan jo veig la nostra gent desconfiada i macilenta, dubtosa, escèptica, desenganyada, penso: No em vingueu amb allò de: Oh! és que hi ha molts obstacles, és que no som prou forts, és que caldria fer això o allò i no hi ha qui ho faci, és que ens manca, es que ens sobra...No! És que no estimeu, és que no sentiu Catalunya a les entranyes, i llavors tant se val, tot us manca i tot us sobra, tota força us és vana, tot us és debilitat, tot us és obstacle, tot us sembla follia. Res us ho semblaria si estiméssiu. Més ara no hi ha follia ni cordura per vosaltres, perquè tots sou morts. ¡A viure, germans, a viure! Que és ben bé l'hora. Avui agafem-nos al Cap d'Any perquè és Cap d'Any, demà perquè sia l'endemà d'avui i la vigília d'un altre dia, però sempre, sempre, cercant motiu per l'amor. No feu la mitja rialleta que us podríeu quedar morts amb aquest gest de fàstic als llavis i restar-hi per tota l'eternitat, que fora mala cosa.

**Joan Maragall** . 1910 a EL PAÍS. DIARIO DE LÉRIDA

Recuperat per Josep Maria Casasús